

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortsat fra No. 29.)

Mit hele Liv har jeg tilbragt mellem fremmede, har aldrig været Vens af Familien, aldrig! Fru Watkins elskede mig nok, men aldrig i den Grad som hun elskede sine egne Børn. Og dette var kun naturligt; maatte ikke hendes eget Blod staa hende nærmere end fremmed? Saa langt min Gindring gaar tilbage, længtes jeg altid efter mine egne. Da jeg vendte tilbage fra Nizza til Norwood, talte Fru Watkins om Johan Rebburn som den, der betalte alt for mig, mit Ophold og min Undervøning, og som lod mig uddanne til Lærerinde. Min Plejemoder sendte mig her til, og jeg kom med Hjørtet fuldt af Kjærlighed til mine Slægtninge. Jeg søgte forgæves at vinde Deres Tilbøjelighed. Alle havde mig, vilde have mig fra Begyndelsen af! De havde i første Etage venlige, tomme Værelser, som ere højlige og behagelige. Hvorfor gav De mig det snævre, kølende hede Kammer, tæt oppe under Taget? De havde en Dagligstue. Hvorfor var min Indtrædelse altid et Tegn for Dem til at forlade det? Da jeg ikke havde noget andet Hjem eller Tilflugtssted, saa jeg mig tvungen til at henleve Sommeren her; men for at besvi Dem for min Hærværelse tilbragte jeg den største Del af Tiden uden for Huset. De stylder mig en Forsklaring om Grunden til Deres Had, da jeg intet har gjort, hvorved jeg kunde forjætte det. Hvem, hvis Fejl er Skyld i Deres Had mod mig?"

De tre Dømmere tav endnu bestandig.
"De maa svare mig," raabte Pigen heftig. "Hvorfor kan jeg ikke blive Sir Basil Nugents Hustru? Hvorfor vilde han, hvis han kendte min Historie, slynge mig fra sig som en afskyelig Ogle?"

Disse Ord opfyldte hendes tre Modstanderes Hjørtet med my Bitterhed, og Marie Rebburn, der mistede al Selvbeherskelse, raabte fuld af Bredde:

"Fordi De fra Deres Fødsel af er en af Samfundet ublødt!"

Dolores saa fra den ene til den anden.

"Fra Fødslen af ublødt? Hvad betyder det?"

"De synes at være meget tungnem!" hoivlede Marie Rebburn. "Jeg havde troet, at De nok kunde have gjættet, hvem og hvad De er!"

"I mine Aarer flyder det samme Blod som i Deres, er jeg da ikke det samme som De?"

"Det er De ikke," raabte Johan Rebburn. "De er en af Dem, hvem allerede Fødselen stiller fra alle andre. De kan aldrig agte nogen agtværdig Mand. En Forbudselse hviler over Dem og har altid hvilet over Dem. De skal aldrig agte Sir Basil Nugent, thi han skal saa Sandheden at vide."

"Mig synes, at jeg ogsaa skal have den at vide," af-Dolores ham rolig. "Naar De ikke vil sige mig den, saa vil jeg spørge ham."

Marie Rebburn saa op med et forfærdet Blik.

"Johan, sig hende Sandheden," raabte hun, "hun skal nok af Stolthed vide at beholde den for sig selv."

"Angaar den mine Forældre?"

"Deres Forældre," gjentog Johan Rebburn. "Hvem var Deres Forældre? Hvem var Deres Fader? Det gald vi gjerne selv vide."

Det betydningsfulde i hans Tone fik den unge Pige til at rødme paa ny.

"Han var maasse Deres Fætter?"

Marie Rebburn raabte haanlig:

"De har ingen retmæssig Fader! Forskaar De nu, Pige, at De har ingen som helst Ret til noget Navn, at De er født uden for Høstestab?"

Den gamle Fru Rebburn paabød Tavshed med en Haaubbevægelse; hendes Ansigt var blevet ligblegt, alle de Henrivende Naars bitte Sorg talte ud af hendes Dine.

"Lad mig tale," begyndte hun med haard Stemme.

"Pigen har selv taldt alt dette ned over sig; nu maa hun have alt at vide. De er forbandede, Dolores, og denne unge Baronet vil forsage Dem, som Marie siger. De er en Datter af Queenie Rebburn, min Datter."

Dolores for tilbage.

Hun havde af Jofias, som havde lyttet, naar de gamle Arbejdere paa Gaarden fortalte Historier, hørt om denne smukke unge Datter af Rebburns, som havde gaaet i en fornem Skole i London og der var død af en smitsom Sygdom. Jofias havde ofte hemmelig talt med Dolores om denne smukke unge Tante, der maatte dø saa ung langt borte fra Hjemmet og sine Kjære.

For Dolores var Queenie bleven Heltinden i hendes Dørmme; hun havde maattet tænke meget paa dette unge, lovende Liv, der endte saa tidlig.

"Queenie Rebburn min Moder!" hoivlede hun.

"De har altsaa allerede hørt dette Navn?" Saaledes heb Deres Moder, Dolores, "sagde den gamle Kone."

"Hvad nu Deres Fader angaar, saa ved ingen hans Navn. Men gid en beskæmmet Moders Forbudselse maa ramme ham og forfølge ham, saalænge han aander. Gid Gjenjælbelsen maa komme, og han aldrig maa være uden Anger. Min eneste Bøn er at lære ham at kende, at mødes med ham."

Dolores sank ned paa den nærmeste Stol.

"Lever han?" spurgte hun sagte.

"Vi vide det ikke. Vi kender ikke en Gang hans Navn."

"Queenie — min Moder — døde ung?"

"Vi vide det ikke!" raabte den gamle Kone heftig.

"Hun kan være død; men jeg tror det ikke. Jeg føler, at hun endnu lever. Hun kan — hun maa være en elendig af Samfundet ublødt, som er tabt for alt godt her i Verden. Hun er maaste i Hængsel, maaste i Gledighed — maaste Gud alene kender hendes Skjæbne! Men jeg tror at hun lever og alle til Stam og Stjændsel! — Vi have ikke set hende siden hendes Skjændsels Tid, nej, ikke i flere Aaener forud."

"Sir Basil synes mig ikke at være den Mand, der vil

agte Datteren af en saadan fortabt Stabning," sagde Marie Rebburn.

Dolores sad som forstenet. Hoor forfærdelig var ikke denne Ophævelse. Hoorledes turde hun tro det. Og dog hvorledes kunde hun trovle over for dette Vidnesbyrd.

"Sig mig alt," bad hun høit. "Jeg maa vide alt."

"Jeg vil fortælle alt," svarede den gamle Kone, der syntes at finde en Slags Lettelse ved at lukke op for det dybe Saar, der i Aarens havde blødt i hendes Indre.

"Queenie var den smukkeste Pige i Kent og saa vel min som Johans Afgud. Vi overvælte hende med Kjærlighed, med Nidbom og forgubede hende. Vi satte hende i en fornem Skole i London, og der lærte hun en ung Mand at kende, der kaldte sig Oswald Keith. Hun ægtede ham hemmelig og forblev i Sommerferien i Stolen, for, som vi troede, at fortsætte sine Musikstudier hos en berømt italiensk Lærer. Da Stoleundervisningen igjen begyndte i September, forlod hun Anstalten. Lærerne mente, at hun var tagen hjem; vi troede, at hun endnu var i Thyrdmore-House. Hun skrev regelmæssig til os og besvarede alle vore Breve, indtil vi endelig en Gang i hele tre Maanedre ikke hørte noget fra hende. Da vi antog, at hendes Breve var gaaede tabte, og at Madam Delange vilde skrive til os, hvis Queenie skulde være bleven syg, angstede vi os i Begyndelsen slet ikke. Jeg havde aldrig besøgt min Yndling, efter at jeg havde bragt hende i Skole, fordi jeg var bange for, at de fornemme Damer vilde ringeagte Queenie, naar de saa os."

Hun holdt inde, fordi Stemmen glippede hende.

"Lad være med at fortælle den Historie, Moder," bad hendes Søn. "Det buer ikke at friske den gamle Sorg op. Pigen ved nok —"

"Jeg vil fortælle videre! Da jeg dog tilsidst blev bekymret over Queenies uopvarende Tavshed, hjørte Johan og jeg til London og besøgte Thyrdmore-House. Her hørte vi, at Queenie allerede havde forladt det i September, og vi var allerede nu i Maj. Kun den ene Stuepige, som havde været hendes fortrolige, kunde give os Underretning om Queenies Adresse. Vi hjørte der hen; det var et fatigt Hus paa Syd siden af Themsen. Den forræderste Tjenestepige var kommen os i Forkjæbet med en Aboarsel, og Queenie var forsvunden. Men sit Barn havde hun ladet blive tilbage, og dette Barn var De."

Dolores tan, hun lyste med tilbageholdt Aandedræt, fremadlygt Hoved og brandende Dine.

"Værdinden meddelte os, at Queenie var kommen til hende i Febervildelse og havde født sit Barn hos hende. Hun selv har givet Dem Navnet 'Dolores', der betyder 'Smerter'. Hun holdt sig for lovmæssig viet; denne Mand, Oswald Keith, havde ægtet hende under et falskt Navn, og Høstestabets navn var ugyldigt. Jeg formoder, at Præsten har været hans medstyngede, det har jeg altid troet. Samme Eftermiddag, som vi opsogte Madam Brown, havde Queenie og en lille Pige hjørt en Tur med Omnibusen til Londons Vestend, og hun havde der mødt sin falske Høstestabe. Han sad i en Vogn med sin Brud — sin lovmæssige Hustru. Da Queenie kom hjem i sit Logis, fik hun Stuepigens Aboarsel og skyggede ud paa Gaarden, fordi hun ikke turde se os. Men medens Johan og jeg hørte denne sørgelige Historie fortælle, fik hun et Brev til mig i Gadedøren. Her er det. Læs det."

Hun tog en stor, gammeldags Medalion frem af sit Bryst, aabnede den og tog et sammenfoldet Papir ud, — det var det Brev, som Queenie havde skrevet i sin Fortvivlelse, — den sidste Meddelelse, som hendes Moder havde faaet fra hende.

Dolores læste Skrivelsen og formaadede næppe at undertrykke sin Gullen. For hende lod dette Brev som en Sjaels Klage i den sidste Dødsangest. Det, som hendes Moder havde skrevet med Hensyn til hende, greb hende paa det dybeste. Hun kysede de gulnede Linjer og gav dem tilbage. Den gamle Kone lagde dem igjen i Medalionen og gjemte denne paa sit gamle Sted.

"Nu kender De hele den skjændselsfulde Historie," sagde hun skjærende. "De har baaret Deres Moders Navn, fordi De ingen Ret havde til Navnet Keith, fordi dette kun var antaget i en slet Hensigt. De har intet Navn, ingen Forældre, intet Hjem! De kan aldrig gifte Dem! De maa ikke fortælle Deres Historie til nogen; thi vi have holdt den skjændsel hemmelig, der har ramt vor Familie. Ingen af vore Naboer aner, at Queenie endnu lever; ingen aner hendes Skjæbne. De tro, at hun er død i sin sagre Ungdom, i sin Ulykkelige. O, hvorfor er hun ikke død saaledes!"

Den gamle Moder vrede sine Hænder med et Fortvivelsesens Skrig.

"Det værste er," begyndte Johan Rebburn, der ogsaa havde mistet sin Kjølighed, "at hun endnu lever, at hun maa leve i Hængsel — eller at hun — endnu værre — Stakels fortabte Pige! — De forundrer Dem vel nu ikke mere over var Uvøjse mod Dem, Dolores. De har allerede givet megen Andledning til Sladder og Bemærkninger om os; De maa derfor ikke længere bære Navnet Rebburn, jeg forlangter, at De straks skal aflægge det."

"De kan heller ikke blive her, til De har fundet en Plads," sagde Marie Rebburn. "De maa endnu i Aften forlade Gaarden."

"Ikke i Aften," sagde Landmanden, "men i Morgen tidlig, endnu inden Baronen kommer. Jeg vil selv bringe Dem til Maidstone til det første Tog. De kan tage til Norwood til Hr. Watkins, derved vil han blive tvungen til at forstaafe Dem den lovede Plads. De maa aldrig gifte Sir Basil; thi De maa selv kunne inbse, efter at De nu har lært Forholdene at kende, at han umulig kan gifte sig med Dem."

Dolores forsogte at tale; men hendes Stemme aabød ikke hendes Wiise.

"Det er til ingen Nytte, endnu længere at fortsætte denne Samtale," sagde den gamle Kone, i det hun stod op. "De maa ikke mere bære vort Navn, Dolores, og De skal bort her fra; men vi vil ikke sende Dem bort uden Penge. Vi betalte Deres Ophævelse af — Queenies Medgift; Resten af Pengene skal gjenmes til en Rødfilling til Dem, — thi hun vil aldrig saa Brug for dem. Johan vil i Morgen

give Dem halvtredshindstyve Pund Sterling. Dette vil være tilstrækkeligt, indtil De har fundet en Stilling."

Dolores stod rædt op og nærmene sig den talende.

"Vesthemoder!" sagde hun høitlig.

Lig en oprørt Tigerinde vendte den gamle Kone sig om og raabte forbitret:

"Dov ikke at kalde mig ved dette Navn. Jeg kan ikke taale at høre det af Deres Mund."

Hun ilede ud af Værelset og slog Døren heftig i efter sig.

Ogsaa Johan Rebburn rejste sig.

"Jeg er dog ukyldig, Onkel Johan," sagde den unge Pige bedende til ham. "Jeg har ikke begaaet nogen Uret. Skal jeg da bøde for min Moders Fejl, for min Faders Forbrydelse?"

"Forældrenes Misgjerninger hjemføges paa Børnene," svarede Johan Rebburn høitidelig, som om han vilde udtale en Forbandelse. "Saaledes er Verdens Gang."

Med gløden Dine undersøgte den ukyldige Pige hans Træk, da bevægede hun sig langsomt, som om hun gik i Blinde, hen imod Døren.

"Aftenmaden bliver straks baaren ind, og jeg synes det var bedre, at De spiste med os for at undgaa Tjenestefolkernes Snak."

Dolores agtede ikke paa Marie Rebburns Tale, men gik tavst ud i Forhallen og op paa sit enomme Tagkammer, lukkede Døren i Laas, faldt paa Kna og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Saaledes knelede hun den ene Time efter den anden og kæmpede alene med sin uendelige Sjaelsaal, med sin Skjændsel. Ingen kom for at søge hende op, for at trøste hende. Hendes Liv syntes, ligesom hendes Moders Liv, knasket allerede ved Begyndelsen. Vilde Sir Basil ikke trække sig tilbage fra hende, som hendes Slægtninge sagde? Og selv om han ikke vilde gjøre dette, vilde det da være rigtigt af hende, naar hun skjulte sin Skjændsel under hans ærlige Navn?"

Klokken var bleven ti, da hun endelig rejste sig op, vaklede hen til Vinduet og klatrede op til sit høje Sæde. Ratten var saa smuk, saa fredelig. Naanen belyste med sine milde Straaler den gammeldags Hæve og den styggesfulde Vej. Dagligstuen var oplyst, og Dolores saa i Aanden sin Vesthemoder, sin Onkel og sin Tante sidde om det runde Bord og som hver Aften læse de londonste Blade. Med bitter Smerte over sin Skjændsel faldt den Tanke hende plubfelig ind, at den regelmæssige, ivrige Søgen i de nyeste Efterretninger gjaldt Husets fortabte Datter.

I det hun endnu grublede herpaa, bemærkede hun en kvindevelig Skikkelse, der lænede sig mod det lave Høvegærde. Hun vidste ikke, hvor lange den fremmede allerede havde staaet her; hun saa kun, at hun iagttog Dagligstuen og dens Beboere med spændt Opmarksomhed.

Dolores vovede næppe at drage Waade. Hvem kunde denne fremmede være? Hun var indhyldet i en lang sort Raabe, der naaede hende til Fødderne, hendes Hoved var bedækket af en Hætte, som aldeles skjulte hendes Ansigtstræk. Da den fremmede bemærkede, at Hoveddøren stod aaben, traadte hun tvøvende ind i Haven og sneg sig under Hyldebustene op ad Vejen. Paa et Sted hvor fra man kunde se ind i det indre af Værelset, blev hun staaende i Styggegen. I flere Minutter stod hun uden Bevægelse og stirrede usravendt med længselsfulde Blikke efter den gamle Fru Rebburn.

Dolores aabnede Vinduet og saa ud.

Denne Støj naaede den hemmelighedsfulde Iyttendes Dine; hun saa op, opdagede Omridsene af en menneskelig Hoved, ilede hurtigt tilbage ad Gangstien og forsvandt som en Stygge.

Dolores aabnede hastig sin Dør, løb ned ad Trappen og ud paa Vejen; men det, at hun først stude lukke Laasen op, havde opholdt hende, og da hun naaede Vejen var Kvindevinden forsvunden.

"Hvem kan det dog have været?" spurgte Pigen sig selv i stor Ophidselse. "Var det min Moder? Min fortabte ukyldige Moder, som man har tilføjet en saa stor Uret?"

XII.

Sir Basils Vejlen.

Tidlig den næste Morgen kom Sir Basil Nugent, glødbende af Lykke, straalende af Forventning, til Rebburnsgaard.

Da han traadte ind i Haven, hjørte Johan Rebburn med sin lille Vogn ind paa Gaardspladsen.

Baronen hilste høitlig og lofstedde Dørhammeren.

Marie Rebburn aabnede Døren, bad ham træde inden for og førte ham ind i Dagligstuen, hvor den gamle Fru Rebburn sad mørk og fortrædelig med sit Strikfjæst. Hendes frastøbede Væsen, det tarvelige, gamle Værelses Udseende, Dolores' Frøaarelse, alt dette virkede meget nedtrykkende paa den unge Mand.

Han spurgte efter Johan Rebburn, og endnu førend hans Hustru kunde kalde paa ham, traadte denne ind i Stuen. Med kald Høitlyd, ganske som en af hans Ege, hilste han den højbaarne Gæst. Denne bjørve, uafhængige Maaude, fuld af Selvbevidsthed og fri for ethvert Krybteri, indtog straks Sir Basil for Johan Rebburn. Men det ubgik ham dog derfor ikke, at Sønnen havde det samme Ansigtstræk som Moderen; det vidnede om Selvovertvindhelse, Strængbed og Haarbed. Vegge gjorde det Indtryk paa ham, som om en eller anden stor Sorg havde forandret deres hele Natur.

Sir Basil foreskillede sig selv paa sin aabne, indtagende Maaude, og Johan Rebburn bad ham igjen at tage Plads.

"Vi have ventet Dem til Morgen, begyndte Landmanden, da Dolores i Gaar Aftes har talt med os om Dem."

"De ved altsaa allerede, Hr. Rebburn, at jeg kommer for at bede Dem, som Frosken Rebburns Formynder, om Deres Samtykke til vor Forlovelse," sagde den unge Baron.

"Jeg elsker Dolores, og hun bevarer min Tilbøjelighed. Jeg ønsker at paa Synde vort Bryllup og vilde med Deres

Tilladelse tage min forlovede med til mit Hjem i næste Uge som min Hustru."

"Det kan man kalde Overrøelse, Sir Basil," erklærede Johan Rebburn. "Hvor lange har De kendt den unge Pige?"

"Jeg har lært Frosken Rebburn at kende i Juli Maaned," svarede Sir Basil rodmende, i det han med aabent Blik modte Landmandens skarpe Dje. "Vi have siden den Tid næsten truffet hinanden daglig og have gjenfældig lært hinanden fuldkommen at kende. Jeg vilde gjerne have besøgt Frosken Rebburn her, men kunde det ikke, da hun jo aldrig var hjemme. Frosken Rebburn gav mig i Gaar Aftes sit Ja, og jeg er kommen til Dem Hr. Rebburn, saa snart jeg har kunnet."

"Hvad ved De om hende?" spurgte Landmanden barsk.

Den unge Baron blev ganske forbløffet, men svarede efter en kort Tavshed:

"Jeg ved, at hun er en ægte Dame, at hun er fintfælende, dannet og intelligent, at hun er i Besiddelse af megen Aand og en stor Skjønhed, som vil overraske hele England. Jeg ved, at hun er godt opdraget, blid og estergioende. Jeg ved ogsaa, at hun nedstammer fra en gammel Familie, tilføjede han, i det han høitlig bukkede for Landmanden, "thi saa vidt jeg ved, er Rebburns Slægt lige saa gammel som Nugents, og den kan se tilbage paa Aarthundreder. Jeg har ogsaa hørt, at Rebburns sjeftes udmærkede sig ved stræng, uplettet Vre. Jeg kunde ikke ønske min Hustru noget bedre Stamtræ."

"Rebburns ere saaledes, som De siger, Sir Basil," sagde Landmanden stolt. "Vi have altid holdt vort Navn rent og uplettet, og skjønt vi i Rang staa langt under Dem, vilde en Forbindelse med vor Familie ikke være nogen Misalliance for Dem. Jeg formoder, at De, som alle Englands landere, sætter et uplettet Navn meget højt."

"Jeg statter det høiere end alt andet, end Nidbom, Rang, Indflydelse eller Bredspøtzer," løb det hurtige Svar. "De vilde ikke agte en navnløs Kvinde — ingen Stabning udsprungen af Verden, hvor smuk hun end monne være."

"Naturligvis ikke. Men hvorfor spørger De saa besynderlig?"

"Fordi De har valgt en saadan Kvinde."

"Hr. Rebburn."

"Rolig, Sir Basil! Sat Dem igjen og hør mig til Ende."

"Denne Pige," vedblev Rebburn, "som De anser for værdig til at blive Deres Hustru, angaar os slet ikke. Hun er ingen Rebburn, har intet Navn, ingen Forældre, ingen Slægtninge."

"Min stakkels lille Dolly!" hoivlede den unge Baron saa sagte, at Rebburns ikke kunde høre det.

"Hun staar slet ikke i noget Slægtstabsforhold til os, er os egentlig ganske fremmed," vedblev Landmanden. "Hiløb hende opdrage af Barmhjertighed, men ventede ikke, at hun nogen Sinde vilde besøge os. Hun er intet passende Selskab for vore Søner, skjønt hun jo selv er ukyldig; thi hendes Fødsel er en Skjændsel. De forstaaar, hvad jeg mener, Sir Basil."

"Det vil jeg ikke haabe, Hr. Rebburn."

"Jeg ser, at De alligevel forstaaar mig. Pigen erfarede det først selv i Gaar Aftes af os. Hun indser naturligvis Umuligheden af et Høstestab med Dem og giver Dem Deres Ord tilbage."

"Men jeg tager ikke imod det. Hvad angaar hendes Høstestab? Raabte Sir Basil. Jeg elsker hende og vil agte hende og ikke hendes Forældre. Have disse forbrudt noget, saa skal dog Dollys Livslykke ikke ødelægges derfor. Hoorledes kunde De dog, Hr. Rebburn, meddelde Pigen denne Historie, som hun aldrig — aldrig havde maattet erfare? Min stakkels lille, fintfølende Dolly. De maa jo næsten have draabt hende med denne Oplysning. Kald paa Dolly, jeg maa straks tale med hende."

"Vi De dermed sig, at De trods alt, hvad De nu har hørt, alligevel vil agte Dolores?" spurgte Johan Rebburn ganske forundret.

"Jeg vil dermed sig, at jeg, nu da jeg ved alt, anser Dolores for den ædlest, reneeste og elskeligste Kvinde. Jeg vil dermed sig, at jeg, nu da jeg ved alt, ikke vil hvile, førend hun er bleven min Hustru."

"Men det er Vands."

"Det er Kjærlighed, Hr. Rebburn."

"Inden ti Aars Forløb vilde De, Sir Basil, hvis De ægtede Dolores, forbande Deres udbomnelige Daarstab. De er nu meget forelsket, er romantisk og ridderlig, men De vil dog en Gang vaagne, og det vil være strækkeligt. Ved De, at Pigenes Moder endnu lever?"

"Hvad kan det stabe?"

"Ogsaa hun var i sin Ungdom ren som en Lilje, men naar en Stjerne falder ned fra Himlen, saa falder den dybt," sagde Landmanden, og hans barske Stemme bævede plubfelig. Hun er fortabt, aldeles fortabt. Hendes Slægtninge have aldrig set hende siden hendes Varns Fødsel. Hun gik ud i Verden, alene, uden Penge, Benner, uden Slægtninge, Fortvivlelsen nær over den begangne Brøde og i Besiddelse af en Skjændesøng Skjønhed. — De kender noget til Verden, Sir Basil. Hvor maa hun vel nu være?"

Den unge Baron gyste.

"De ser, hvilken bestandig hemmelig Angest, der vilde opfynde Deres Familie," sagde Johan Rebburn bittert.

"Begynd ikke Deres Høstestab med selofstabe Sorger, Sir Basil. De ved ikke hvem og hvad De slutter i Deres Aarm, naar De gifte Dem med Dolores."

"Hvad De der har fortalt mig, Hr. Rebburn, besjæfter kun mit Hjørtet, at haste med Brylluppet," svarede Sir Basil bestemt. "Jeg tror, at det var rigtigt af Dem at meddele mig alt dette; men alligevel vilde jeg ønske, at De maa be tætte. Lad os skjule denne sørgelige Hemmelighed, og nu beber jeg Dem, lad mig saa Dolores at se."

"Som det lader, maa man beskytte Dem mod Deres eget Jæg. Lad jeg Dem nu agte denne Pige, Sir Basil, saa vilde De en Gang bittert angre Deres Daarstab."

(Fortsættes.)